



Skandinamiens Stjerne

Organ for de Sidste Dages Hellige,

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 3

1. Februar 1908.

57. Aargang

Omvendelse — Præstedømmet.

Tale af Præsident Joseph F. Smith, holdt i et Præstedømme i Liberty Stav,
Mandagen den 28. Oktober 1907.

Den eneste Ting, som synes at være uheldig for os i de fleste Møder er, at der er Mangel paa Plads. Det var onskeligt, om Huset havde været større, men vi møde de samme Forhold, næsten hvorsomhelst vi komme. Det er beregnet, at Logan Tabernakel har bekvemme Siddepladser for 2,000 Personer, men efter hvad jeg blev fortalt, var der igaar Aftes fremmød 2,350, hvoraf flere maatte staa, som her ogsaa er tilfældet i Aften; og det er vanskeligt at sige, om denne Mangel nogeninde vil blive afhjulpen.

Jeg bivaanede Logan Konferencen iforgaars og igaar, og formiddags talte jeg til Studenterne af Brigham Young Kollegium, omrent 700 unge Mænd og Kvinder, hvis Forældre for det meste tilhøre Kirken; dog er der saa Studenter af dette Kollegium, som tilhøre Forældre udenfor Kirken. Med disse 700 Børn og deres Forældre blev Høresalen godt og vel fyldt. Vørdag Eftermiddag og tre Gange igaar talte jeg til Folket.

Medens jeg har sidstet her iasten, har jeg følt til at ville læse lidt af Herrens Ord, som er nedskrevet i Bagtens Bog. Jeg formoder at være berettiget til at tro, at enhver Mand, naar han hører min Tale, er fuldkommen bekendt med den Bog og dens Indhold, hvilket er tilfældet med mig. Denne Bog indeholder Herrens Ord til Jesu Kristi

Kirke af Sidste-Dages Hellige, formedelst Profeten Joseph Smiths Medvirken. Herren talte gennem ham, og denne Bog indeholder nogle store Sandheder i Forbindelse med dette Sidste-Dages Værk, som ethvert Medlem af Kirken og i Særdeleshed alle, som ere iflødte med Præstedømmet, burde gøre sig bekendte med. Jeg vil her læse en Del eller maaeste det hele af det 1. Kap. i Bagtens Bog:

„Hører, o J min Kirkes Folk, siger hans Røst, som bor i det Høje, og hvis Øjne ere over alle Mennesker; ja, sandelig siger jeg, Hører J Folk langt borte, og J, som ere paa Øerne i Havet, lytter til sammen.

Thi sandelig Herrens Røst lyder til alle Mennesker, og ingen skal kunne undslip, og der er intet Øje, som jo skal se, ej heller noget Øre, som jo skal høre, ej heller Hjerte, som jo skal gennemtrænges.

Og de Ulydige skulle vorde gennemstungne af megen Sorg; thi deres onde Gerninger skulle udtales ovenpaa Husene, deres hemmelige Gerninger skulle aabenbares.

Og en Advarsels Røst skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage.

Og de skulle gaa ud, og ingen skal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem at gaa.

Ser, dette er en Fuldmagt fra mig, mine Tjeneres Fuldmagt og min Fortale til mine Besalingeres Bog, som jeg har givet dem at kundgøre for eder, o J Jordens Indvænere.

Dersor synger og stæller, o J Folk; thi hvad jeg, Herren, har heri forordnet dem, skal fuldbyrdes.

Og sandelig siger jeg eder, at til dem, der gaa ud og bære dette Buskab til Jordens Indvænere, er givet Magt til at sætte i Van, baade paa Jordens og i Himlene, de Vantro og Genstridige;

Ta, sandelig, at besegle dem til den Dag, da Guds Brede skal udøjes uden Maal over de Ugudelige;

Indtil den Dag, da Herren skal komme at gengælde ethvert Menneske efter sine Gerninger og tilmaale enhver med det Maal, hvormed han har tilmaaled sine Medmennesker.

Dersor lyder Herrens Røst til Jordens Enden, saa at alle kunne høre, som ville høre.

Bereder ederl bereder eder for det, som skal komme; thi Herren er nær;

Herrens Brede er optændt, hans Sværd er drukket i Himlen, og det skal falde paa Jordens Indvænere.

Og Herrrens Arm skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ej heller hans Tjeneres Røst, ej heller give Agt paa Profeternes eller Apostlenes Ord, skulle undskydes af Folket;

Thi de ere afvegne fra mine Skilke, og have gjort min evige Bagt til intet;

De soge ikke Herren for at indføre hans Retfærdighed, men enhver vandrer paa sin egen Vej, og ester sin egen Guds Billede, hvis Billedet er i Verdens Lignelse, og hvis Væjen er en Usiguds Væsen, der vorder gamst og skal forgaa i Babylon, ja Babylon den Store, der skal falde.

Hvorsor jeg, Herren, idet jeg vidste hvad Ulykker, der skulle ramme Jordens Indvænere, kaldte min Tjener Joseph Smith den yngre, talede til ham fra Himlen, og gav ham Besalinger;

Tror og antager enhver Mand, naar han hører min Røst, samt enhver Mand, der hører det hellige Præstedømmie i Jesu Kristi Kirke af

Sidste-Dages Hellige, disse Ord? jeg er vis paa, at nogle gøre det, og i Sandhed mange, og det vilde ikke være uregigtigt at antage, at alle, som ere her tilstede, i Virkeligheden have annammet denne Sandhed.

(Det foregaaende 17. B. blev efter læst).

Og jeg besalede ligeledes andre, at de skulle forlynde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfylde, hvad som er strevet ved Profeterne:

De Skrobelige af denne Verden, skulle opstaar og nedbryde de Mægtige og Vældige, at Mennesker ikke skulle give Raad til deres Medmennesker eller holde Kod for sin Arm,

Men at hvert Menneske maatte kunde tale i Guds, Herrens Navn, hans, som er Verdens Frelser;

Paa det at Tro maatte tiltage paa Jorden;

At min evige Bagt maatte blive oprettet;

At mit Evangelies Fylde maatte blive forlyndt ved de Svage og Ensoldige helt til Jordens End, ja for Konger og Rægenter.

Ser, jeg er Gud, og har talet det; disse Besalinger ere mine og bleve givne mine Ejener i deres Skrobelighed, efter deres Talemaade, at de maatte kunne forstaa dem,

Og deriom de fore vild, det maatte tilkendegives dem;

Og at jaafrent de sogte Bisdom, de da maatte blive underviste:

Og dersom de syndede, de maatte blive revisede, paa det de maatte onvende sig:

Og jaafrent de vare ydmhyge, de da maatte blive styrkede og velsignede fra det Hoje og erholde Kundskab fra Eid til anden:

Og at min Ejener Joseph Smith, efter at have modtaget Nephiternes Optegnelser, maatte have Magt til at oversætte Mormons Bog formedelst Guds Raade og Kraft;

Og ligeledes at de, til hvem disse Besalinger bleve givne, maatte have Magt til at lægge Grundvolden til denne Kirke og bringe den ud af Malm og Morke; den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds, hvori jeg, Herren, har Velbehagelighed; dette siger jeg om Kirken som et Hele, og ikke om dens enkelte Medlemmer,

Thi jeg, Herren, kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftergivenhed;

Ikke desto mindre, den, som ombender sig og efterkommer Herrens Besalinger, skal tilgives;

Og den, som ikke ombender sig, ham skal fratas endogsaa det Lhs, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, siger Hærflærernes Herre.

Og efter, sandelig siger jeg eder, o J Jordens Indbaanere, jeg, Herren, er villig til at kundgjøre disse Ting for alt Kjød.

Thi jeg anser ikke Personer, og vil, at alle Mennesker skulle vide, at Dagen kommer hasteligen; Timen er ikke endnu, men er nær forhaanden, da Fred skal borttages fra Jorden, og Djævelen skal have Magt over sit eget Herredomme;

Og Herren skal have Magt over sine Hellige: han skal regere i deres Midte og vil komme ned at fuldbyrde Straf paa Idumæa, eller Verden.

Rånsager disse Besalinger, thi de ere sande og trofaste, og de Profetier og Forjættelier, som ere i dem, skulle alle vorde opfyldte.

Hvad jeg, Herren, har talet, har jeg talet, jeg undslylder mig ikke: og endstjordt Himlen og Jorden forgaar, skal mit Ord, enten ved min egen Røst eller ved mine Ejeneres, thi det er det samme, dog ikke forgaar;

Thi ser og giver Agt: Herren er Gud, og Aanden bærer Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet er sandt, og Sandheden bestaar evindeligt. Amen."

Jeg haaber, at I undskylder mig, at jeg har læst hele Kapitlet. Enhver af Eder kan læse det hjemme ved Lejlighed, enten alene eller for Eders Familier; I, saavel som jeg, kunne studere og overveje det, og hver Gang det læses med et oprigtigt Hjerte, føgende efter Sandheden, vil uden Twivl disse Ord, Herrens Aabenbaringer, som denne herlige Bog indeholder, bringe et stærkere Lys over Eder; en stærkere Indflydelse og et kraftigere Vidnesbyrd fra Guds Aand vil komme til Eder, hver Gang I læse det; hvis dette ikke er, da ere I forskellige fra mig, thi for hver Gang jeg læser disse Aabenbaringer, forekomme de mig tydeligere og mere opklarede, og de tiltale min Fornuft og Forstand som et af de kraftigste Vidnesbyrd for, at Gud har talet gennem sin Ejener Profeten Joseph i de sidste Dage. Jeg tror ethvert af disse Ord, og hvorledes kunne I og jeg gøre anderledes? Er det sandt, at Gud har aabenbaret sig? Er dette Herrens Ord? Hvem tør med Bidende sige det modsatte? Hvem kan sige andet, end at det leder til det, som er godt, og mod det rette, og henviser til Guds Straffedomme, der skulle udgydes over Babylon, samt til de Belsignelser, som skulle komme over dem, som ikke ere genstridige, men som ere lydige og ville annamme Sandheden? Hvem tør sige, at det ikke er af Gud, eller at det ikke er sandt? Hvis I have en lille Smule af Intilligenz, da forekommer det mig, at I maatte kunne indse, at dette oplæste Kapitel er fuldstændig i sin Orden, — til Menneskestægtens Bel og i det hele taget beregnet paa at forbedre Forholdene i Verden. — Det henviser til den Kendsgerning, at Gud udfører sit eget Arbejde; at han har Kommunikation med Mennesker og aabenbarer sin Billie og meddeler sin Fuldmagt til de svage og skrøbelige i Verden, paadet at de funne „tilintetgøre de forstandiges Forstand“ og være dygtiggjorte til at kæmpe mod Synd og Bildfarelse. Er det ikke hvad dette Værk udfører? Og har det ikke, til trods for den bitreste Modstand, vokset og udbredt sig lige fra Begyndelsen?

„Mormonismen“'s Tiltagen.

Jeg spørger Eder, som intelligente Mænd, I, som bærer Guds Søns Præstedømme, har der været en Dag eller Time, siden Kirkens Organisation med 6 Medlemmer, i Aaret 1830, uden at den gradvis, vedvarende og utrættelig er gaaet fremad? Hvem har for et Øjeblik standset dens Fremgang? Hele Verden er imod den, og ivrige Modstandere have fremmødt med al deres Kraft og Energi for at omstøde den; og al den Bisdom, Kløgt og List, som vores ugudelige Fjender kunne optænke, er blevet anvendt mod dens Fremskriden. De have forsøgt at standse dens stædige Marsch og at tilintetgøre den, men det bliver som Herren siger: „Jeg har givet en Forordning, som mit Folk skal forstaa: Hvis de lytte til mine Raad, som jeg vil give dem, se, da skulle de, — thi jeg har forordnet det — fra denne Stund af, og for stedse,

. . . . være mine Fjender overlegne, og de skulde aldrig op-høre med at have Fremgang".

Kirken vokser, trives og spreder sig ud over Landet; vi slaa os ikke til Ro med at have udstrakt vores Hjem, i Mexico mod syd og Canada mod Nord, og i de omkringliggende Stater og Territorier: Wyoming og Colorado mod Øst, Arizona og New Mexico mod Syd, Nevada mod Vest og Idaho, Montana og Oregon mod Nord, men vi flytte ind i Staten California og anlægge Kolonier der. Jeg har altid følt mig lidt bekymret ved at se, at vort Folk drog saa langt bort fra Utah for at danne sig nye Hjem, da der endnu er saa megen Plads for Udvikling i Utah og dens Omgivelser, hvor vi endnu en Tid lang kunne forfremmes og formeres og udvide og forstørre vores Nabostave; men alligevel trække de ud og danne Nybygder paa den anden Side af Sierra-Nevada Bjergene. Jeg formoder, at vi om ikke ret længe ville anlægge Stave paa Øerne i Havet og i fjerntliggende Lande, og om en Tid vil det blive nødvendigt at opføre Templer i andre Lande for at imødekomme vort Folks Trang og formindskede Rejsendeudgåsterne ved at komme til disse Steder, hvor de kunne udføre det Arbejde, som Herren fordrer af dem til deres Afdødes Forløsning og Frælse. Jeg antager, at alt dette vil ske, uanset hvad Verden tænker om det, eftersom Gud har sagt det og selv staar ved Koret, og det er ifølge hans Øjemed og Anordninger med hans Folk, thi hans Hensigter ville fuldbyrdes og kunne ikke rofkes. Den største Modstand eller Hindring, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige nogensinde har mødt her i Verden, er Ligegyldighed, Kulde og Mangel paa Forstand og Tro blandt de Sidste-Dages Hellige indbrydes. Verdens Modstand i at forhindre Værkets Fremgang har kun hjulpet til og paaskyndet dets Opbyggelse og Forfremmelse. Og dette er i Overensstemmelse med Guds Ord: „Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal lykkes, og hver Tunge, som staar op imod dig i Dommen, skal du fordomme; denne er Herrens Tjeneres Arb, og deres Retfærdighed af mig, siger Herren“. (Ef. 54: 17.).

Værket forfremmes som Kundskaben tiltager.

Dette Værk vil rusle hurtigere fremad estersom vi tiltage i Kundskab om Evangeliet og blive mere bekendte med Herrens Ord, ved at annehmen det i vores Hjørter, esterleve det i Land og Sandhed og underkaste os dets Bejledning uden Twivl, Voklen eller Frygt, „thi den, som twivler,“ siger Jakob, „er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Bejret“. (Jak. 1: 6.). Han er en twesindet Mand og ustadic i alle sine Veje, har intet Formaal og har ingen fast Overbevisning. Han har endnu ikke naaet til det Punkt, at han er beredvillig til at opopre sig selv, sit Liv og alt, hvad han ejer i denne Verden, for Guds Sag, og hans Riges Opbyggelse paa Jorden. Han er maaske ikke beredt til

at gøre disse Opfrelser for Menneskeslægtens Frelse og derved være et Middel til at anspore dem til Omvendelse og at føge efter Evangeliets Lys, og han fattes Tro og Forstand paa Nødvendigheden af dette Arbejde. Vi have Mænd i vor Midte, som tilhøre den Klasse, om hvem Herren siger: „De føge ikke Herren for at opbygge hans Retfærdighed, men enhver vandrer paa sin egen Vej“. Dette kan i en større eller mindre Grad anvendes paa nogle, der bekende sig for at være Sidste-Dages Hellige — skønt de ikke ere mange — men desværre er der alligevel alt for mange af dem. Om der ikke var mere end een af denne Slags, da var der dog een for meget. Men der er flere end een, til hvem dette Skrifstued siger. De føge ikke Herren og hans Retfærdighed. Nogle have fæstet deres Hjerte ved Rigdom, andre have bygget smukke Hjem og erhvervet sig meget Land som deres højeste Ideal og overhovedet trægt efter de jordiske Ting fremfor det, der hører Herren til. De have ikke været villige til at sætte ham højest i deres Tanker. Alt, hvad der kommer i Modstætning til deres timelige Interesser, maa tilfidesettes. De tillade deres Begærighed og Ønsker at bestemme, hvorvidt de kunne være i stand til at fremme Herrens Sag, og hvis hans Tjeneste skulde modståt sig Forskremmelsen af deres personlige Interesser, da maa Herren og hans Verd ikke tages i Betragtning, men tilfidesettes. De føle, at de maa først og fremmest føje deres timelige Krav og siden efter tjene Herren. Dette er ikke ifølge Evangeliets Land. Jesus sagde: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillegges Eder“. (Matt. 6: 33.). Mange af vort Folk have ikke Tro og Mod nok til at antage denne Lærdom, og jeg er bange for, at nogle af os tro det er bedst først at føge vor egen Interesse og Forskremmelse og dernæst Guds Rige og hans Retfærdighed. Dette forekommer altfor ofte blandt nogle af Israels Eldster. Jeg siger nu ikke, at dette er Tilfældet med Eder; og jeg er ikke her for at fremføre nogen Beskyldning mod Eder eller for at dadle eller misbillige nogen af mine Brødre; nej, ingenlunde. Jeg ønsker og haaber, at der ikke findes en Mand i denne Forsamling, hvortil disse udtalte Ord kunne passe; men skulde der være, da forandrer eller tilbagekalder jeg ikke, hvad jeg har sagt. Vader det anvendes, hvor det passer. Jeg haaber, det ikke kan anvendes paa hverken Eder eller mig selv, og jeg ønsker af ganske Hjerte, at jeg måtte være saa langt fremstreden, at min egen Billie, mine egne Følelser og Interesser ikke skulle tage Fortrinet for Guds Rige og hans Retfærdighed.

(Fortsættes.)

Tankesprog. Naar en Mand praler af hvad han forhen har gjort, og af hvad han agter at gøre, da kan man i Regelen være sikker paa, at hans nærværende Beskæftigelse ikke er af stor Betydning.

En glad Sindsstemning.

En af de største Besignelser, som et Menneske her i Livet kan være i Besiddelse af, er et muntert og tilfreds Sind. Det er en Fornøjelse, at omgaas en Person, som altid er omgiven af en folslys og behagelig Atmosfære; En, der har et venligt Ord at give til alle dem, han kommer i Berørelse med. Det er umuligt at omgaas en saadan Person, uden mere eller mindre at deltagte af den samme gode Indsydelse. Og naar vi stilles, da føle vi i Virkeligheden, at vi have høstet Gavn af hans Nærvoerelse.

Nu mine kære Venner, have I nogensinde betænkt, at enhver af Eder er een, der hjælper til at udgøre den store Menneskehed, og at det er enhvers Pligt, at glæde andre ved deres Venlighed og behagelige Opræden? Egennyttig er i Sandhed den Person, som gør sig tilgode af andres muntre og glade Sindsstemning, men er uvillig til at gengælde det samme til sine Samfundsæller. Han er lig den, der altid er villig til at modtage Gaver, men aldrig vil give noget tilbage, en saadan er set ned paa, som en gemen og gnieragtig Person. Paa samme Maade er den, der aldrig taler vensige Ord, eller forsømmer at opmuntre sine Medmennesker paa deres torniebeströede Vej, ogsaa en Guier, ja endog i en dybere Forstand end den, som tilbageholder substansieelle Midler. Den, som er bleven saa tvær og vranten, at han ikke kan tale vensige Ord eller vise et behageligt Udseende skader ikke alene andre, men han skader ogsaa sig selv.

Det lønner sig at være munter og glad, selv om det kostet lidt Anstrengelse for at være det. Ved stadig at bestræbe os for at overvinde og undertvinge en sur og ubehagelig Sindsbeskaffenhed, hvis man er saa uheldig at besidde en saadan, forsøge vi vor Karakterstyrke, og det bevirker, at vort Selskab er afholdt af dem, som vi møde paa vor Vandring gennem Livet. Men paa samme Tid, medens vi ere muntre og elskværdige i vor Vandrel, burde vi ikke gaa til Yderligheder, thi et Karaktertræk som er overdrevet er i Almindelighed meget paataget, og af alle foragtelige Ting er en Hykler en af de værste. Vær munter og behagelig, og paa samme Tid vær dig selv; vær naturlig.

Francis M. Shafer, Moab, Utah.

Tankesprog. Det var med stor Visdom at Romerne holdt Mod og Dyd som ensbetydende, thi der er i Virkeligheden ingen Dyd som med Rette kan kaldes saadan, uden at vi besejre os selv; og hvad som intet kostet er af intet Værd. De Maitre.

— En lille Forseelse gjort mod andre er en stor Skade til os selv.

Lørdag den 1. Februar 1908.

Tiendeloven.

Herren har kundgjort Princippet eller Loven om Tiende, for at Kirkens Autoriteter kunne have de nødvendige Midler ihænde til at fremmø hans Værk her paa Jordens, thi hans Rige indbefatter saavel de materielle som de aandelige Ting. Det har været saaledes fra de tidligste Dage, ja i alle Tidsperioder, og naar Guds Evangelium har været forkyndt af hans inspirerede og dertil bemyndigede Djener, har denne eller en lignende Lov været i Kraft. I Bibelen og i Sørdeleshed i det gamle Testamente læse vi paa forskellige Steder om Overholdelsen af denne Lov blandt Guds Folk i Israel. Vi læse saaledes i 1. Moseb. 14. Kap. 20. V., at Abraham betalte Tiende af alt til Kong Melchizedek, som var den højeste Guds Præst, og dette viser, at han var den Mand, som var udkaaret til at modtage Tienden. Der er flere Steder, hvor dette Princip omtales, hvor det vises, at det blev givet som en Besaling, f. Eks. 3. Moseb. 27:30—32; 5. Moseb. 14:22; i Mal. 3:5.—10. læse vi, at Folket i de Dage bedrog Gud, og naar Spørgsmålet blev givet, hvori de bedrog ham, svarede han dem med Ord, som ikke saa let kunde missforståes: „Med Tienden og Afgiften“, og han fortsætter sigende: „I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig; ja, det ganske Folk. Fører al Tienden til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth; om jeg ikke skalaabne eder Himmelens Sluser og udgyde eder Belsignelse, indtil I have ikke nok at tage ud“. I disse Vers omtales baade en Belsignelse og en Forbandelse. Belsignelsen, som er udlovet, figer at dersom de ville efterkomme denne Lov, da vil Gudaabne Himmelens Sluser og udgyde sine Belsignelser over dem i Overmaal; men han figer ogsaa, at en Forbandelse hviler over dem, fordi de nægtede at efterkomme denne Besaling.

Naar vi nu iagttagte Guds Handlemaade med hans Folk til alle Tider, da finde vi ikke alene i dette, men i alle Tidsselde, at naar han har givet en Lov eller Besaling til sit Folk, da har Esterlevelse af denne haft Belsignelser i sit Skjold, hvormod hvis den ikke er bleven overholdt, har den bragt Forbandelse over Folket formedest deres Ulydighed.

Otte Aar efter Kirkens Organisation modtog Profeten Joseph Smith en Abenbaring angaaende Tiende, som findes i Pagtens Bog 119. Kap.,

hvor i det tilkendegives ham, hvad Gud forventer af de Sidste-Dages Hellige i denne Uddeling. Deri lære vi, at alle skal betale en Tiendedel af alle deres aarlige Indkomster. Her er ikke Tale om enten de ere fattige eller rige; enten Indtægterne ere store eller smaa, men at Gud forventer af sit Folk at de fuldtud esterkommer denne Lov og Besaling. Vi finde nedstrevet i det 6. Vers i samme Aabenbaring de følgende Ord: „Og jeg siger eder, om I mit Folk ikke iagttagte denne Lov og holde den hellig og formedelst denne Lov helligore Zions Land for mig, saa at mine Skifte og mine Rette maa holdes derpaa, at det kan være saare helligt, ser, sandelig siger jeg eder, det skal ikke være et Zions Land for eder“.

Disse Ord blevne udtalte af Gud til hans Folk, gennem hans Profet, for omtrent 70 Aar siden, og der har siden den Tid været god Lejlighed til at iagttaage om de ere sande eller ikke. Og hvad finde vi? Jo, vi have set, at Guds Belsignelse har hvilet over dem, som have vist Lydighed mod denne Lov. Til disse har det været et Zions Land; men mange af dem derimod, som have vist Ulydighed til denne Lov, have senere, som er udtalt i det 5. Vers i omtalte Kapitel, vist sig at være uværdige, og ere nu ikke talte blandt Guds Folk. Ved deres Ulydighed have de fremkaldt en retsærdig Faders Brede, fra ham, hvis kæreste Ønske er at frelse sine Børn, og i hvilket Øjemed han har udsendt sine Ejendomme, og til dem meddelte sine Besalinger, der, hvis de esterleves, vil bringe evig Frelse og Ophøjelse i hans Nige. Men bliver de forkastede da medfører det Forbandelse.

Ingen Mennesker have større Grund til at være mere taknemmelige til Gud end de Sidste-Dages Hellige, thi vi have saaet Øjnene opladte for Sandheden. Vi kendte den gode Hyrdes Røst, og naar hans bemhyndigede Ejendomme bare deres Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Gengivelse, da forstode vi, formedelst Guds Inspiration at det var Sandheden, og at disse Sendebud vare i Sandhed Herrrens Ejendomme. Vor Tro visles i vores Gerninger, idet vi modtog Daab til vores Synders Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Og i alt, som vi have udørt i Oprigtighed, har det vist sig, at Gud har været sine Øster tro. Ligesaa kunne vi forvente han vil være mod os oversor Esterlevelsen af Tiendeloven og i Udøvelsen af ethvert andet Princip, som han har givet til vor Gavn og Besledning.

Det er klart at Tiendeloven blev given for at tilvejebringe de nødvendige og uundværlige timelige Midler til Guds Værks Opbyggelse, men paa samme Tid blev den ligeledes given til Menneskenes Belsignelse med en Forættelse, og denne vil ingenlunde udeblive. Da vi nu af Erfaring saavel som gennem Guds aabenbarede Ord til hans Folk have lært at kende, at Guds Belsignelse følger dem, som esterleve denne Lov, burde vi da ikke, hvis vi i det forbiligangne have været sløve og

ligegeyldige i at betale vor fulde Tiente, omvende os fra vor Ligegyldighed, samt vise i vor Gerning at vi have Tro og Tillid til Gud og hans Bud? Ved at efterleve dette herlige Selvopopfrelsens Princip, som har Guds Besignelse til Følge i baade timelig og aandalig Henseende, berede vi os selv et Zion, og vi ville om sider sande Poetens Ord, at:

„Offer og streng Lydighed
Gir Ere og Udvældighed“.

Maaatte det stedse være de Sidste-Dages Helliges Higen og Tragten, at lære at kende Herrens Vej og vandre paa den. — S. R.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Eldster fra Utah ankom til København den 16. Januar og beskikkedes til at arbejde i de efternevnte Konferencer:

David O. Nielsen fra Hyrum og Niels Petersen fra Elwood, til Aalborg Konference;

Isaac A. Jensen fra Brigham City og Orson A. Garff fra Draper, til Aarhus Konference;

Moses P. Jørgensen fra Logan og James R. Ware fra Monroe, til Kristiania Konference;

Alfred A. Johansen fra Brigham City og James J. Larsen fra Logan, til København Konference.

Vi ønske dem alle hjertelig Velkommen!

Forskyttelse.

Olaf J. Olsen fra Bergen til Københavns Konference;

Alfred Hansen fra Trondhjem til Kristiania Konference;

Lawrence C. Wall fra Trondhjem til Aalborg Konference.

Afsløsning. Efter et hæderligt udført Arbejde løses følgende Eldster fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien. De afrejste med Dampskibet „Canada“ fra Liverpool den 23. Januar:

Jens A. Andersen fra Aarhus til Harrisville;

Hans G. Johnsen fra København til Deweyville;

Richard J. Andersen fra København til Geneva;

Peter J. Petersen fra København til Brigham City.

Vi ønske dem alle en behagelig Hjemrejse.

Dødsfald.

Signe Sørensen af 6. Ward, Logan, Utah, afgik ved Døden den 2. Januar og blev begravet Mandag den 6. Hun var født i Christiania, Norge 1880 og emigrerede til Zion 1890. Hun fristede den sørgetlige

Skæbne at dø kort Tid før sit Bryllup med Doktor L. D. Pfronts, Salt Lake. Hun blev stedet til hvile i Bryllupsdragten. Hendes Broder Alfred Sørensen er paa Mission i Norge. Familien begræder Adskillelsen fra en god Datter og Sidste-Dages Hellig.

Hvad er „Kristi Kirke“?

Naar den forvildede Jagttager betragter Kristendommens modstriede Sekter, med deres store Forskellighed i Væresætninger, Former, Ordinanser, Ceremonier, Kostumer, Krav, Theorier og Aander, da fremkommer dette Spørgsmaal i hans Tanke: „Kan denne uregelmæssige gærende Masse være Kristi Kirke?“ Og idet han veed, at „Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud.“ (1. Kor. 14:33.) at Gud selv er en Enhed, at hans Sandheder stemme overens og at hans Aand leder til „Enhed i Troen“, da kommer dette fornuftige og afgørende Svar til ham: „Nej!“ Derefter fremstaar selvfølgelig det næste Spørgsmaal: „Hvilken af alle disse forskellige Sekter og Trosbekendelser kan med Rette kaldes Jesu Kristi Kirke?“ At intet tilfredsstillende Svar erholdes af den oprigtige Spørger vises gennem Erfaring.

Der ere adskillige religiøse Partier, som gøre Krav paa at være af guddommelig Oprindelse, og nogle paastaa endog, at de stamme direkte fra den oprindelige kristne Kirke. Men naar deres Paastand bliver nojagtig undersøgt, da viser det sig, at de mangle en solid Grundvold. Ligesaa naar de sammenligne sig med den Kirke, der beskrives i det nye Testamente, som de alle paaberaabe sig at have til Rettensnor, da bliver Forstellen saa stor, at en rettænkende Person forbavses over de Forøg, som gøres af disse Sekter, paa at tilegne sig en saadan Venævnelse. De store Udskejelser, som enhver af Nutidens Kirker have gjort fra den oprindelige Organisation, ere saa iøjnefaldende, at en Del gudhengivne Mænd og Kvinder, der ønske at bibeholde den Tanke, at Jesu Kristi Kirke uafbrudt har vedblevet at eksistere paa Jorden fra det 1. Aarhundrede til nærværende Tid, have indbildt sig, at Kirken er et usynligt Legeme eller Bygning, dannet af alle sande Kristus-Troende fra alle de utallige synlige Samfund, og at disse Troende ere „levende Stene i Herrens Tempel.“

Vader os undersøge disse tre Forudsætninger:

- 1) At alle religiøse Samfund, der paastaa at tro paa Kristus ere Lemmer af den ene store Kirke.
- 2) At en af de ældste kirkelige Organisationer er en Fortættelse af den Kirke, som Frelseren og hans Apostler oprettede.
- 3) At Kirken er sammensat af oprigtige Troende overalt, uden Hensyn til hvilken Sect de tilhøre.

Før at gøre det forståeligt for alle upartiske og fordomsfrie Mennesker vil det være nødvendigt at fremhæve Kendetegnene paa den op-

rindelige kristne Kirke. Og det vil indrømmes, at den eneste tilfredsstilende Maade at gøre dette paa, vil være at henvise til det nye Testamente, som er almindelig antagen af Kristenheden som en Rettelsnor. Vi ville benytte os af den almindelig antagne Oversættelse deraf, da den har en mere almen Anerkendelse end nogen af de andre Oversættelser. Til at begynde med, ville vi besvare det Spørgsmaal, om Kristus virkelig oprettede en Kirke; thi der ere nogle, der paaberaabe sig, at være Kristne, som betvivle dette Faktum.

Da Kristus gav Peter og de andre Apostler „Himmeriges Riges Nøgler,” sagde han til Peter: „Paa denne Klippe vil jeg bygge min Mienighed.” (Matt. 16:18.) Vi ville ikke her drøfte hvad Meningen med denne Klippe var, men vil blot paapege den Kendsgerning, at Kristus sagde, at han vilde „bygge sin Mienighed.” Ædet han senere lært sine Disciple hvorledes de skulle behandle Overtrædere, især dem i deres egen Midte, som skulle besuges og irtettesættes ved to eller tre Bidners Mund, siger han: „Men hører han dem ikke, da sig Mienigheden det; men hører han ikke Mienigheden, da skal han være for dig ligesom en Hedning og Tolder.” (Matt. 18:17.) Dette henviser tydeligt til en organiseret Mienighed, som af Kristus var bygget paa den omtalte Klippe.

Grundvolden til denne Mienighed eller Kirke omtales i Ef. 2:20. som følger: „Opbyggede paa Apostlernes og Profeternes Grundvold, saa Jesus Kristus selv er Hovedhjørnestenen; paa hvilken den ganske Bygning sammenhøjet vokser til et helligt Tempel i Herren.” En anden Beskrivelse over Kirken ligner Paulus den ved et menneskeligt Legeme og siger: „Men nu er der vel mange Lemmer, dog kun et Legeme,” at enhver Legemædel er væsentlig til Legemets Velvære, og at „Gud har sat Lemmerne, eikvert af dem, i Legemet, efter som han vilde.” „Æjet kan ikke sige til Haanden: Deg har dig ikke behov, eller atter Hovedet til Hødderne: Deg har eder ikke behov” Og han fortæller og siger: „Gud har sat i Mienigheden først Apostler, for det andet Profeter, for det tredje Lærere, dernæst dem, som gøre kraftige Gerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal.” (1. Kor. 12. Kap.) Det vil heraf ses, at det var Gud, som indsatte disse i Kirken; at de vare Dele af Kristi Legeme, og den ene Æel kan ikke sige til en anden: jeg har dig ikke behov.”

Vi læse i Pauli Brev til de Efeser, 4. Kap. 11—16. V. at Kristus indsatte disse Embeden and i Kirken; og Hensigten dermed var at Mienigheden skulle „naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse,” saa at ikke Medlemmerne skulle „tumle som Bølger og omdrives af enhver Lærdoms Vejr”. De vare „til de Helliges fuldkonne Beredelse,” saavel som „til Embedets Forvaltning”, og det var væsentligt at de skulle være i og med Kirken, paa det „at det ganske Legeme“ funde

blive „sammensøjet og sammenheftet ved alle Forbindelsens Led.“ Disse og mange flere Skrifststeder i det nye Testamente, som kunne ansøres, beviser, at Kristus oprettede Kirken som en Organisation, et levende Samfund, med Styrere, Embedsmænd, Ordinanser, Gaver og Kræfter for dets egen Regulering, og han selv var Kirkens levende Hoved. Ligeledes at den bestod af Medlemmer, som havde „een Herre, een Tro, een Daab;“ saaledes var der „eet Legeme og een Land og eet Haab i deres Kald.“

Dette var fordi de ikke havde annammet mere end een Lære, havde troet paa Jesus Kristus af Nazareth, omvendt sig fra deres Synder og blevne døbte i Vand til deres Synders Forladelse, (Se Ap. G. 2:37. 38.) og ved Haandspaalæggelse af Apostlerne eller andre bemyndigede Embedsmænd modtoge de den Helligaands Gave. (Ap. G. 8:12—17.). Ved at de „alle vare døbte i een Land til at være eet Legeme“ blevde de Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, og bleve meddelagtige i de aandelige Gaver, som er omtalt i 1. Kor. 12. Kap.

Dette var den Slags Kirke, som Jesus oprettede; et organiseret Samfund og ikke blot et adjærdt Antal Troende, der blev overladte til sig selv med deres egne Begreber, Forestillinger, Planer og Ceremonier. Hans Kirke var styret og reguleret gennem den Helligaand af inspirerede Apostler, Profeter og andre Embedsmænd, og ligemeget hvilket Land dens Medlemmer tilhørte eller Sprog de talede, saa vare de dog Lemmer paa det samme Legeme, Kirken, og maatte føje sig efter dens Undervisning og Disciplin.

Kan nogen fornægtig Person påstaa, at de forskellige religiøse Partier i den nuværende Tid have i mindste Maade Lighed med den Organisation, som beskrives i det nye Testamente, og i Særdeleshed i de Skrifststeder, som her have været ansørte? Og atter, er der nogen af dem, fra den ældste Institution til det nyeste Samfund, der i nogen Henseende ligner den Kirke, som Jesus og hans Apostler oprettede? Grede ikke alle afvegne fra den Orden og de Lærdommie, fra Gaverne, Kræfterne, Enheden og Guds Lands Inspiration? Have de ikke alle indført menneskelige Meninger og Begreber i Stedet for Guds Abenbaringer? Kan det virkelig siges, at den Kirke, som Kristus byggede paa Abenbaringens Klippe, hvis Grundvold var Apostler og Profeter, med dens Medlemmer alle døbte til at udgøre eet Legeme eller Samfund, alle meddelagtige i den ene og samme Helligaand, glædende sig i den ene og samme Helligaand, glædende sig ved denne Lands Gaver, som vi have omtalt, kan findes iblandt de Hundrede af modstridende og uoverensstemmende Sekter i vores Dage?

Men hvorledes kan det være rimeligt at tro, at Kristi Kirke er sammensat af Personer, som tilhøre disse forskellige Organisationer, eller som ikke tilhøre nogen af dem, men blot tro at Jesus af Nazareth var Guds Søn? De udgøre ikke en Kirke ifølge Ordets rette Mening. De

ere affondrede; de dannede ikke en Organisme hverken af Navn eller i Natur. De have ingen Formular og ere blottede for Apostler og Profeter eller nogen af de Embedsmænd, som Kristus indsatte i sin Kirke. De ere lig Haar foruden Hvirde, og de kunne ikke sammenlignes med den organiserede Mænighed, som Kristus kaldte sin Kirke, som han grundlagde og var selv dens Overhoved, den Gang da den eksisterede iblandt Menneskene. Det er kun i en figurlig Betydning at Ordet „Kirke“ kan anvendes oversor de adspredte Individer blandt de forskellige Trossamfund; saadanne som ikke have noget Sammenhold, nogle antagne Trosartiller eller en hælles Gudsdyrkelse.

Det er tydeligt, efter at Jesu Kristi Apostler og de mest hengivne og trofaste Embedsmænd og Medlemmer i den kristne Kirke blev dræbte, og de frugtelige Forsøgelser rettedes mod Kirken, at et stort og mørkeligt Frafald fandt Sted, og Levningerne af Kirken blev sammenblandede med og opslugte i hedenske Skifte og Ceremonier; den sande Evangeliets Aaland unddrog sig og et aandeligt Mørke ringede over Jorden. „Mørket skjulte Jorden og Dumhed Folkene.“ (Ef. 60:2.). Historien lærer os, at Kætteri og Branglære indsneg sig, og menneskelige Lærdommme og Ceremonier blev indførte i Stedet for den rene og usorfalskede Kristi Lære; den viser os, at til forskellige Tider, mange Forsøg ere gjorte paa at reformere denne Tilstand; Alle have bidraget lidt til at udrydde Wildfarelse og fremhæve en eller anden Sandhed; men ingen har omorganiseret Kirken paa dens oprindelige Grundvold eller gennem Abenbaring genoprettet den sande Kirke.

Det siges ikke hermed, at Folk som udgøre de forskellige religiøse Samfund ikke ere oprigtige eller ikke have en sand Guds frygt, eller at deres Vønner ikke ere hørte. Det eneste Punkt, som det nu drejer sig om er, at de ikke ere i Besiddelse af den Organisation, som Jesus kaldte sin Kirke, og som havde de kraftige Kendetegn, som vi her i Korthed have hentet til. „Helvedes Porte“ have ikke faaet Overhaand over den, thi den selv fik Overhaand over Helvedes Porte, da Kristus gift hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring og omdrejede Hængselets og Dødens Nøgler idet han triumferende opstod fra de døde og beseglede sin Fuldmagt paa hans Apostler til at udføre det samme Arbejde, som han selv gjorde. Og nu tilsidst vil hans genoprettede Kirke iført sin Kraft, kommende ud af Ørkenen, „klar som Solen, støn som Maanen, og frugtelig som en Armee med Vannere“, undertvinge Satan og hans Hærskarer, udrydde Wildfarelser og falske Lærdommme, grundfæste det himmelske Rige paa Jorden og berede Vejen for Frelserens Komme, der som Hoved for Guds Rige og Kirke vil tage Regeringens Tøsler over hele Jorden.

Denne Kirke er kommen, og den vil bestaa evindelig!

— C. W. P.

Statistik

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige's Kandinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1907.

47

Missionssprecent:	Missionærer fra Zion:	Totalt Præstesomme:	Gennemgåede Huse bejegte:	Gennemgåede Huse omfattede
Goren Raadnusjen	Grenne	Gæster	Øbefrielse Gæster	Øbefrielse Gæster
Konference.	Gæstefreder	Gæsterne	Øbefrielse Gæster	Øbefrielse Gæster
Balhorg....	5 3 7	8 1 19	6 10 6	4 217 243
Karhus....	5 3 13 11	27 14 13	11 330	153 382
Røbenhavn.	7 3 13 10	26 18 12	8 4 462	105 504
* Missionen*				
Hontoret.....		3 1	4	
Totaltum for Danmark....	17 9 36 30 1	76	38 35 28	191009 1129 337 1456 94 55
Bergen....	8 1 5 12	18 1 6	11 147	165 66
Christiania..	10 2 5 26	33 26 30	26 11 586	679 245
Stronhjem.	5 2 6 12	20 4 2	3 114	125 17
Totaltum for Norge.....	23 5 16 50	71	31 38 39 14	847 969 328 1297 165 46 70 7
Totaltum for Missionen....	40 14 52 80 1	147	69 73 67	33 1856 2098 665 2763 259 101

*Genealog Sems Senjen er beregnet med Missionens kontoret.

En Fortælling om Høflighed.

Den lyder omtrent saaledes: To ældre Damer kom ind i en Jernbanekupe, hvor der ikke var et helt ledigt Sæde, og de ønskede at kunne sidde sammen, da den ene var meget sygelig og kunde tiltrænge den andens Bistand. De stansede ved et af Sæderne, hvor en net ung Pige sad bekvemt paa den skyggesulde Side af Kupeen. Da hun saa de to ældre indtrædende Damer vare lidt forlegen over hvor de skulle sidde stod hun op og sagde med et Smil: „J. kunne tage min Plads og sidde sammen om J. ønske.“ De gamle Damer fik et behageligt Indtryk over den udviste Opmærksomhed og takkede hjertelig for Tilbudet.

Det hændte sig dernæst, at de alle tre stege af ved en og samme Station. En Karet stod der parat for at føre de ældre Damer til den nærmeste By, hvortil Pigen ogsaa agtede at tage til. De bad hende derfor at stige ind i Boguen og føre med dem. Undervejs erfarede de, at Pigens Grinde til Byen var at søge Beskæftigelse. De syntes saa godt om hende, at de tilbød hende en Tjenesteplass i deres Hjem, som hun var meget glad ved at modtage, og hun var saa elskværdig, intelligent og paalidelig i alle Henseender, at hun beholdt sin Plads i flere Aar. Hun var en anbetret Ledssager af de to gamle Folk.

For nogle Dage siden døde den sidste af dem og i hendes Testamente var den tro Tjenestepige erindret med en Gave af flere Tusinde Dollars — Frugten af en Smule Høflighed. Sandt nok, Høflighed og Forekommenhed giver ikke altid af sig et saa rigt Udbytte, og det vilde ikke være virkelig Høflighed hvis det gjorde. Men der er een Ting sikkert — Høflighed efterlader altid i Hjærtet en Følelse af Selvtilsredshed og Selvagtelse, som er mere værd end testamenteret Gods.

— Columbus, O., State Journal.

Tankeprog. Der er ingen Fortræffelighed uden udvist Glid, — høje
Opnægler kommer ikke af sig selv. — J.

Indhold:

Tale af Præsident J. F. Smith ..	33	Høflighetslæse	42
En glad Sindsstemning.....	39	Afløsning	42
Tankeprog	38, 39, 48	Dødsstald	42
Redaktionelt:		Hvad er „Kristi Kirke“?	43
Tiendeloven	40	Statistik	47
Ankomst og Beskæftigelse	42	En Fortælling om Høflighed	48